

СТАНОВИЩЕ

от Антон Кирилов Грозданов,

професор по научната специалност

Гражданско и семейно право (Търговско право), доктор по право

ВСУ „Черноризец Храбър“

ОТНОСНО: Дисертационен труд на тема **„Прекратяване и приключване на изпълнителния процес“**.

Автор: Румен Николаев Георгиев

Научен ръководител: проф. д-р Силви Чернев

Румен Георгиев е представил за защита пред научно жури дисертация на тема **„Прекратяване и приключване на изпълнителния процес“**.

Съдържанието на дисертацията включва: Увод, четири глави, заключителна част, библиографска справка и справка за използваната съдебна практика. В структурно отношение изследването е изградено в рамките на утвърдената научна традиция.

2. Дисертационният труд има за предмет на изследване актуален и значим за правната теория и практика проблем – прекратяването и приключването на изпълнителния процес.

2.1. В уводната част авторът очертава актуалността, предмета и методологията на изследването. Сполучливо е „отворена вратата“ към изясняване на разликата между институтите на погасителната давност и т.нар. „перемпция“.

2.2. Глава първа е посветена на прекратяването на изпълнителното производство поради погасяване на изпълняемото право или настъпила процесуална недопустимост. Аналитично са разгледани различните уредени от процесуалния закон основания за прекратяване на изпълнителното производство, проблемите, свързани с прилагането на погасителната давност при разглеждане на специалния установителен иск по чл. 422 ГПК и други въпроси. Считаю, че в тази част анализът е задълбочен и коректен. Авторите

тези и изводи са обосновани. Установяват се научни и научно-приложни приноси. Например на страници 67 и 68 се подлага на основателна критика практиката на съдилищата във връзка с действието на иска по чл.439 ГПК по отношение на погасителната давност за вземането.

2.3. В глава втора е разгледан въпроса за прекратяването на изпълнителния процес по искане на взыскателя или по почин на съдебния изпълнител.

Изследването в тази част добре структурирано и балансирано. В общи линии авторите тези са аргументирани – например тезата, формулирана на страница 93, че при прекратяване на производството по молба на взыскателя на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК не отпада с обратна сила правният ефект на вече извършените по делото изпълнителни действия. Правилно се сочи, че тези взыскатели, които са се присъединили с удостоверение, имат образувани изпълнителни производства (думата „собствени“ не е сполучливо избрана, бел. моя, А.Г.) по индивидуално принудително изпълнение срещу същия длъжник. Обосновано се извежда, че прекратяването на едното производство не се отразява на висящността на тези, образувани по инициатива на присъединените взыскатели.

Част от анализа в глава втора подлежи на критика. Така например не споделям наведените доводи и съответните на тях изводи в & 1.4. (с.96-97). Струва ми се, че разрешението взыскателят, който сам е поискал прекратяване на производството – да има възможност да обжалва постановлението за прекратяване е юридически неиздържано.

2

.

4

.

Глава трета е сърцевината на дисертационния труд. В този смисъл изследването в тази част е само по себе си научен-приложен принос на автора. Подробно и обосновано е разгледана разликата между погасителна давност и перемпция – проблем, който е анонсиран още в уводната част. Авторите тези тези са обосновани. Формулираните изводи не пораждаат съмнение. В този смисъл напълно подкрепям преобладаващата част от тях. Например напълно споделям критичния анализ на страници 149-150. Авторът основателно посочва – като се присъединява по същество към тезата на покойния проф. Сталев във връзка със забраната да се предприемат каквито и да било следващи изпълнителни действия след прекратяването на изпълнителното производство – че това разбиране беше дискредитирано в практиката на ВКС. По-специално разбирането на върховните съдии, че независимо от настъпилата перемпция,

извършените след това действия са валидни, тъй като изпълнителния лист все още се намира при съдебния изпълнител, който е длъжен да му се подчини.

Особено ярко изразен приносен характер има изследването в & 2.4. (с.164 и сл.).

2.5. Глава четвърта е посветена на т.нар. „приключване“ на изпълнителното производство“. По моя преценка обемът на анализа в тази част не е подходящ за отделна глава. Вероятно авторът е избрал такъв подход в стремежа си да диференцира максимално ясно – по примера на законодателя – приключването от прекратяването на процеса. В тази връзка считам, че би било по-подходящо въпросът за приключването да бъде ситуиран в самостоятелен параграф на глава трета.

На следващо място намирам, че изследването в коментиранията част би било по-издържано, ако авторът изрази ясно позицията относно термина „приключване“, който според мен е юридически неиздържан.

В заключителната част са систематизирани основните правни изводи и формулираните предложения “de lege ferenda”, които формират облика на всяко дисертационно изследване.

3. Представеният автореферат в обем от 32 страници е съобразен с дисертационния труд и правилно отразява основните му положения.

4. От приложената библиографска справка е видно, че авторът е използвал по-голямата част от достъпната специализирана литература.

Отчитам сложността на проблематиката, предмет на дисертационното изследване, както и различните, понякога напълно изключващи се становища в изследваната област на правното познание.

Общата ми оценка за дисертационния труд е положителна. Изследването е завършено. Осъществени са напълно неговите цел и задача. Поддържаните от автора тези са обосновани. Отделни части от труда имат подчертан научно-приложен характер. Други имат силно изразен теоретичен характер с белези на оригинални теоретични обобщения.

Авторът показва много добро познаване на съдебната практика по темата. От съдържанието на дисертационния труд се установяват научно-приложни резултати, които представляват оригинален принос в науката.

Докторантът показва, че притежава задълбочени теоретични знания по съответната специалност и способност за самостоятелни научни изследвания.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Считам, че дисертационния труд съответства изцяло на нормативните изисквания. В този смисъл убедено препоръчвам на Румен Николаев Георгиев да се даде образователната и научна степен „доктор“ по право.

С уважение:

/ проф. Грозданов/

25.02.2024